

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžd/11/2014
Identifikačné číslo spisu:	1012204148
Dátum vydania rozhodnutia:	27.10.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1012204148.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Igora Belka v právnej veci žalobcu: Mgr. U. K., Z. X, I., zastúpeného: JUDr. Jozef Dopirák, advokát, Lermontovova 14, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava (pôvodne: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave, Krajský dopravný inšpektorát, Špitálska 14, Bratislava) o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-P-152/BA-KDI21-2012 zo dňa 08.10.2012, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/881/2012-33 zo dňa 06.11.2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/881/2012-33 zo dňa 06. novembra 2013 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I. Predmet konania

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-P-152/BA-KDI21-2012 zo dňa 08.10.2012, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave č. p. ORP-P-737/BAV-OBCEP-2012 zo dňa 20.07.2012. Prvostupňovým rozhodnutím správny orgán uložil žalobcovi pokutu vo výške 70,- eur a zakázal činnosť viesť motorové vozidlo akéhokoľvek druhu na dobu 2 mesiace za porušenie povinnosti ustanovenej v § 3 ods. 2 písm. b) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o cestnej premávke“) s poukazom na ustanovenia § 137 ods. 2 písm. o) zákona o cestnej premávke a § 11 ods. 2 zákona o cestnej premávke, ktoré spočívalo v tom, že neuposlúchol pokyn vyplývajúci z vodorovnej dopravnej značky „V 1a“ a predchádzal motorové vozidlá v mieste, kde sa to

nesmie, pričom bezdôvodne jazdil po električkovom koľajovom páse.

Krajský súd v dôvodoch rozhodnutia uviedol, že správne orgány v súlade so správnym poriadkom vykonali vo veci náležité dokazovanie, vykonané dôkazy vyhodnotili každý jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti s tým, že tieto boli postačujúce na prijatie záverov o porušení zákonnej povinnosti žalobcom, ktoré je kvalifikované ako priestupok podľa § 22 ods. 1 písm. j) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej len „zákon o priestupkoch“). Mal za to, že záver, ku ktorému správne orgány dospeli, zodpovedal vykonanému dokazovaniu a zásadám logického myslenia.

Vychádzajúc zo správy o výsledku objasňovania priestupku a z úradného záznamu príslušníkov Policajného zboru, ktoré priestupok zistili mal krajský súd za preukázané, že popis skutku tu uvedený je totožný so skutkom popísaným v napadnutých rozhodnutiach.

Konštatoval, že súd nemal žiaden dôvod spochybňovať tvrdenia príslušníkov Policajného zboru, ktoré daný priestupok zdokumentovali, nakoľko ich výpoveď bola hodnoverná. Navyše mali zo služobného vozidla dobré výhľadové pomery, preto im nič nebránilo v sledovaní iných účastníkov cestnej premávky pohybujúcich sa po ceste. K veci uviedli, že videli motorové vozidlo, ktoré viedol žalobca po Radlinského ulici v Bratislave, ako nerešpektoval dopravné značenie „V 1a“ a predchádzal motorové vozidlá v mieste, kde je to zakázané, pričom bezdôvodne jazdil po električkovom koľajovom páse. Krajský súd na základe uvedeného dospel k záveru, že príslušnícky Policajného zboru by si museli za daných okolností všimnúť ohrozenie iným motorovým vozidlom, pričom nemali žiadny dôvod si spáchanie priestupku vymyslieť.

Stotožnil sa s názorom žalovaného o hodnovernosti výpovede obidvoch príslušníkov Policajného zboru a o tom, že sú postačujúce pre rozhodnutie vo veci. Zdôraznil, že zodpovednosť policajtov je širšieho rozsahu, posudzuje sa prísnejšie, čo zodpovedá ich spoločenskému postaveniu. Každý príslušník Policajného zboru má väčšiu zodpovednosť za svoje konanie a svojim povolaním a profesiou má byť svojim správaním vzorom vo vzťahu k ostatným občanom, pričom konanie policajtov sa pre služobné pomery posudzuje cez prizmu zloženej služobnej prisahy. Takýto výnimočne zodpovedný prístup policajta k rešpektovaniu predpisov vyplýva z jeho účasti na plnení funkcií štátu.

Krajský súd poznamenal, že nezistil žiadne okolnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že by príslušnícky Policajného zboru konali voči žalobcovi zaujato, keďže žalobcu nepoznali a rovnako nezistil, že by konali v rozpore so zákonom, resp. so služobnou prisahou a sledovali iný zámer ako objasňovanie skutočností, ktoré vnímali a ktoré vyhodnotili ako vyššie identifikovaný priestupok, pričom žalobca ich ani nenamietal.

Krajský súd mal s poukazom na rozsah vykonaného dokazovania za preukázané, že príslušnícky Policajného zboru pri objasňovaní priestupku postupovali odborne a tvrdenie žalobcu o vyhýbaní manévri vyhodnotil ako výslovne účelové. Dôvodil tým, že ak by sa žalobca skutočne vyhýbal inému motorovému vozidlu, danú skutočnosť by uviedol okamžite pri objasňovaní priestupku, no v predmetnom prípade žalobca toto tvrdenie uviedol až v konaní pred prvostupňovým orgánom.

Poukázal pritom na skutočnosť, ktorá svedčí o zjavnej účelovosti predmetného tvrdenia žalobcu, a to, že tento vôbec neuviedol, aké motorové vozidlo ho ohrozovalo, nekonkretizoval napríklad farbu či typ motorového vozidla, prípadne vodiča, ktorý ho ohrozoval, čo by podľa názoru súdu za situácie, kde bola kolóna cca 20 motorových vozidiel a nešiel veľkou rýchlosťou, bol aspoň čiastočne zachytil. Fiktivnosť

tvrdenia žalobcu je podľa krajského súdu podporená aj skutočnosťou, že na konci Bernolákovej ulice je pred vjazdom na Radlinského ulicu zvislá dopravná značka „STOP, daj prednosť vjazde!“ a navyše sa od tohto miesta cesta smerom na Račianske mýto rozširuje o ďalší jazdný pruh, čo zjavne obmedzuje tvrdenie žalobcu o jeho ohrození a vytlačení na električkový koľajový pás. Táto „mimoriadna okolnosť“ teda podľa názoru krajského súdu v realite neexistovala.

Po preskúmaní administratívneho spisu dospel krajský súd k záveru, že žalobné námietky sú takými námietkami, s ktorými sa už žalovaný vo svojom rozhodnutí dostatočne vysporiadal. Teda nejedná sa o nové námietky s tým, že tieto neobstáli ani v súdnom konaní. Krajský súd vyjadril názor, že správne orgány oboch stupňov správne vyhodnotili skutkový stav a správne aplikovali príslušné ustanovenia zákona o cestnej premávke a zákona o priestupkoch. Preto hodnotením zákonnosti rozhodnutia žalovaného súd nezistil logické, vecné ani právne pochybenia s tým, že postup žalovaného ako aj preskúmané rozhodnutie boli v súlade so zákonom.

II.

Zhrnutie odvolacích dôvodov žalobcu

Žalobca podal v zákonnej lehote odvolanie proti rozsudku krajského súdu v celom rozsahu z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. a), d), f) O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p.

Namietal, že z hľadiska posúdenia jeho viny bolo najdôležitejšie náležité vysporiadanie sa so skutočnosťou či, bol ohrozený iným vozidlom, ktoré ho v podstate vytlačilo do vyhradeného jazdného pruhu pre električky.

Mal za to, že v predmetnej veci došlo zo strany správnych orgánov k porušeniu zásady materiálnej pravdy a preto vykonané dokazovanie bolo nedostatočné, keďže sa nepodarilo hodnoverne odstrániť pochybnosti v súvislosti s rozporným tvrdením žalobcu a svedkýň, a teda neboli dostatočne zistené podklady pre rozhodnutie.

Namietal, že správny orgán rozhodujúci v danej priestupkovej veci si pri vyšetrovaní nevyžiadala, a teda ani nezohľadnil ďalšie dôkazy spôsobilé dokázať nevinu žalobcu, konkrétne audio nahrávku zhotovenú žalobcom počas zásahu príslušníkov Policajného zboru, záznam z linky 158, kde žalobca žiadal o pomoc a vyslanie druhej hliadky. Poukázal na skutočnosť, že oprávnenie rozhodnúť o rozsahu zisťovania podkladov pre rozhodnutie, ako aj výber dôkazných prostriedkov vyplýva z vrchnostenského postavenia správneho orgánu spojeného s jeho právomocou danou mu zákonom voči subjektom podriadeným mu pri rozhodovaní, ako aj z vyšetrovacieho princípu, na ktorom je priestupkové konanie založené a zo zásady hospodárnosti a rýchlosti konania. Uvedené však neznamená, že by správny orgán v prípade konania o priestupku, ktoré má v zmysle ustálenej judikatúry v zásade charakter konania o trestnom obvinení nerešpektoval procesné práva obvineného z priestupku, základné zásady správneho konania čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý zaručuje právo na spravodlivý proces. Zároveň poukázal na judikát číslo 38/1997, ktorý uvádza, že „ak správny orgán na preukázanie naplnenia skutkovej podstaty prejedávaného priestupku neodstránil rozpory medzi výpoveďami obvineného z priestupku a jednotlivých svedkov a nevykonala dôkazy na preukázanie ich hodnovernosti, je to dôvod, aby súd pre nedostatočne zistený skutkový stav zrušil“.

Žalobca v opravnom prostriedku uviedol a vyjadril sa k podkladom rozhodnutia správneho orgánu, ktorými boli:

- správa o výsledku objasňovania priestupku spísaná npor. M. A.. Danú správu považoval žalobca za zmätočnú, nakoľko z jej obsahu vyplýva, že zasahujúce príslušníčky Policajného zboru nepoučili žalobcu správne o priestupku, ktorého sa mal dopustiť. Navyše bez prítomnosti žalobcu do správy o výsledku objasňovania priestupku dopísali ďalšie paragrafové znenie konania, ktorého sa mal žalobca dopustiť, ku ktorému sa však žalobca nemal možnosť vyjadriť. Spomínaným doplnením došlo k zmene skutkovej podstaty priestupku z § 22 ods. 1 písm. k) zákona o priestupkoch na skutkovú podstatu priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. j) zákona o priestupkoch,

- úradný záznam zo dňa 04.05.2013 spísaný zasahujúcimi príslušníkmi Policajného zboru, z ktorého vyplýva, že tieto zavádzajú, pretože porovnaním obsahu úradného záznamu a správy o výsledku objasňovania priestupku vyplýva, že žalobca bol poučený o tom, že mal porušiť § 3 ods. 2 písm. b) a §

11 ods. 2, čím sa mal dopustiť priestupku v zmysle § 22 ods. 1 písm. k) zákona o priestupkoch. Neskôr po nahliadnutí do spisu zistil, že ustanovenia § 137 ods. 2 písm. o) zákona o cestnej premávke a § 22 ods. 1 písm. j) zákona o priestupkoch boli do správy o objasnení priestupku bez prítomnosti žalobcu dopísané. Z toho možno vyvodiť záver, že zasahujúce príslušníčky Policajného zboru žalobcu nepoučili tak, ako to tvrdia v úradnom zázname, nakoľko ak by sa tak stalo, tak by tieto ustanovenia boli obsahom správy o objasňovaní priestupku v čase, keď ju žalobca podpisoval. Dodal, že netreba pochybovať o tom, že aj veľmi podpriemerne inteligentný človek by do správy uviedol tie ustanovenia, o ktorých danú osobu poučil. Žalobca mal za preukázané, že zasahujúce príslušníčky Policajného zboru do úradného záznamu vedome uviedli nepravdivé skutočnosti, čo mali vykonať za účelom priťaženia žalobcovi, čo je však v značnom rozpore so služobnou prisahou, najmä s jej časťou o čestnosti, statočnosti, disciplinovanosti a ochrane práv občanov, o ktorú sa opiera súd prvého stupňa pri skúmaní hodnovernosti výpovede zasahujúcich príslušníčiek Policajného zboru. Žalobca ešte považoval za nevyhnutné uviesť, že pre účely správneho, resp. súdneho konania nie je možné svedeckú výpoveď svedka, ktorý je príslušníkom Policajného zboru z dôvodu jeho služobného pomeru a zloženého služobného sľubu uprednostňovať alebo prikladať jej väčší význam oproti svedeckej výpovede akejkoľvek inej osoby,

- výpis z evidenčnej karty vodiča,
- fotodokumentácia miesta spáchania dopravného priestupku,
- zápisnica o výsluchu svedka (žalobcu),
- zápisnica o výsluchu svedka (npor. M. A.), zápisnica o výsluchu svedka (npor. W. L.).

K jednotlivým podkladom žalobca uviedol, že správa o výsledku objasňovania priestupku bola zmätčná a úradný záznam spísaný zasahujúcimi príslušníkmi Policajného zboru sa logicky obsahovo zhoduje s ich svedeckou výpoveďou, ktorá je v zásadnom rozpore so svedeckou výpoveďou žalobcu. Rozpory vo výpovediach o priebehu skutku nijako neodstraňuje výpis z evidenčnej karty vodiča ani fotodokumentácia z miesta dopravného priestupku. V uvedenom žalobca vidí porušenie zásady materiálnej pravdy správnym orgánom s tým, že vykonané dokazovanie bolo nedostatočné, s čím súvisí nedostatočne zistený podklad pre rozhodnutie.

S poukazom na ustanovenie § 32 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „správny poriadok“) uviedol, že presnosť zistenia znamená, že skutkové zistenia vyvedené z relevantných dôkazov zodpovedajú skutočnému stavu veci. Dodal, že jedine takto zistený skutočný stav veci môže slúžiť ako podklad, z ktorého vzide rozhodnutie správneho orgánu v správnom konaní.

Žalobca vyjadril názor, že z vykonaného dokazovania nie je možné dospieť k záveru, že žalobca nebol ohrozený iným motorovým vozidlom, práve naopak, záver okresného dopravného inšpektorátu a následne aj súdu prvého stupňa javí známky arbitrárneho rozhodnutia s cieľom skorého ukončenia veci.

So zreteľom na ustanovenia § 34 správneho poriadku, z ktorého vyplýva, že dokazovanie predstavuje verifikačný proces, v rámci ktorého je správny orgán povinný vykonať všetky relevantné dôkazy označené účastníkmi správneho konania a zároveň overiť tvrdenia v nich uvedené a na vyššie uvedený judikát č. 38/1997, sa žalobca nestotožnil so záverom súdu prvého stupňa o tom, že správne orgány postupovali v súlade s príslušnými ustanoveniami správneho poriadku a vo veci vykonali náležité dokazovanie.

Žalobca vyjadril názor, že základom pre spravodlivé rozhodnutie je v každom prípade nepochybne náležité zistenie skutkového stavu bez dôvodných pochybností, preto je v predmetnom prípade potrebné sa jednoznačne vysporiadať s rozpormi vo výpovediach vypočutých svedkov, nakoľko sa jedná sa o podstatnú skutočnosť pre posúdenie viny žalobcu.

Súd prvého stupňa považoval tvrdenie žalobcu za účelové a to na základe výpovede svedkýň, ktoré hodnotil ako hodnoverné a postačujúce pre rozhodnutie vo veci s čím žalobca nesúhlasil najmä s poukazom na skutočnosti uvádzané v súvislosti so spisovaním úradného záznamu, ako aj na fakt, že tak príslušníčky Policajného zboru ako aj žalobca svoje správanie navzájom označovali za arogantné, z čoho možno vyvodzovať určitú subjektívnu zaujatosť. Poznamenal, že v žiadnom prípade nie je možné súhlasiť s tým, že výpovede svedkýň boli postačujúce pre rozhodnutie vo veci, hlavne na základe rozporov vo výpovediach svedkýň a žalobcu ako obvineného z priestupku o skutočnostiach rozhodujúcich pre posúdenie viny žalobcu.

Súd mal za preukázané, že zasahujúce príslušníčky Policajného zboru mali zo služobného vozidla dobré výhľadové pomery a nič im nebránilo v sledovaní iných účastníkov cestnej premávky pohybujúcich sa

po ceste. Žalobca namietal pochybenie správneho orgánu, keď túto skutočnosť nepreveril vykonaním ďalších dôkazov (ohliadka miesta, rekonštrukcia, preverka výpovede na mieste atď.), ale bez ďalšieho sa priklonil k výpovediam príslušníčiek Policajného zboru v časti o ich výhľadových pomeroch, čo následne svojim rozhodnutím konvalidoval aj súd prvého stupňa.

Ďalej uviedol, že z fotodokumentácie nachádzajúcej sa v spise je zrejmé, že na chodníku boli zaparkované osobné motorové vozidlá, ktoré mohli ovplyvniť výhľadové pomery. Rovnako z nej vyplýva, že v daný deň pršalo, preto nemožno súhlasiť s tvrdením o počasí a poveternostných podmienkach bez negatívneho ovplyvnenia. Upriamil pozornosť na fakt, že to, že si svedkyne nevšimli iné motorové vozidlo ohrozujúce vozidlo žalobcu ešte neznamená, že k ohrozeniu nedošlo, ale môže znamenať, že svedkyne venovali svoju pozornosť v rozhodujúcom okamihu inej skutočnosti. Ďalej uviedol, že o prezentovanej pochybnosti svedčí aj fotografia urobená následne na mieste križovatky Radlinského ulica - Bernoláková ulica, na ktorej je vidieť kontajner na odpad umiestnený na chodníku, ktorý taktiež bránil svedkyniam vo výhľade, čo by vysvetľovalo prečo si svedkyne nemuseli všimnúť motorové vozidlo prichádzajúce z Bernolákovej ulice. Uviedol, že výhľadové pomery príslušníčiek Policajného zboru boli žalobcom spochybňované už pri jeho výsluchu zo dňa 25.06.2012. Vyjadril presvedčenie, že iba vykonaním vyššie uvádzaných úkonov ako je preverka výpovede na mieste, rekonštrukcia a pod. by bolo možné jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preveriť aké výhľadové pomery v skutočnosti zasahujúce príslušníčky Policajného zboru mali.

Namietal názor súdu prvého stupňa, že ak by sa žalobca vyhýbal inému motorovému vozidlu túto skutočnosť by uviedol hneď pri objasňovaní priestupku, pretože podľa názoru žalobcu, nie je možné absolutizovať určitú formu správania v konkrétnej situácii na všetkých ľuďoch, nehovoriac o tom, že žalobca už skôr uviedol, že sa ku skutku vôbec nevyjadroval, vyjadril sa len k postupu zasahujúcich príslušníčiek Policajného zboru, pretože tieto ho na mieste neoboznámili so skutkom, ktorého sa mal dopustiť. Z toho dôvodu žalobca volal na linku 158, kde žiadal o asistenciu inej hliadky s účelom predísť nedorozumeniu v komunikácii, čo vyplýva aj z výpovede svedkyne W. L., ktorá uviedla „vodič odmietal s kolegyňou riešiť uvedený priestupok," preto považoval uvedený predpoklad súdu za nedôvodný.

Poznamenal, že na konci Bernolákovej ulice je zvislá dopravná značka STOP daj prednosť v jazde s tým, že od tohto miesta smerom na Račianske mýto sa rozširuje o ďalší jazdný pruh, pričom uvedené mohlo, no nemuselo mať vplyv na tvrdenie žalobcu o tom, že bol ohrozený iným osobným motorovým vozidlom, pretože ide len o skutočnosť, ktorá znižuje pravdepodobnosť žalobcom uvádzaného priebehu skutku, avšak nevylučuje ho. Navyše obe strany vo svojich výpovediach potvrdili, že kolóna áut stála minimálne po úroveň danej križovatky a teda daný pruh sa nedal, ako pripájací pruh využiť.

Na základe uvedených skutočností žalobca vyjadril názor, že nie je možné bez ďalšieho považovať tvrdenia žalobcu za účelové, preto by bolo potrebné vykonať ďalšie úkony smerujúce k riadnemu zisteniu skutkového stavu. Z uplatnenia zásady prezumpcie neviny vyplýva, že správny orgán je povinný dokázať vinu obvineného z priestupku, a ak sú o nej pochybnosti, musí rozhodnúť v prospech vinníka (in dubio pro reo). Zakotvenie zásady prezumpcie neviny v priestupkovom zákone znamená, že pri aplikácii ustanovení priestupkového zákona musí byť zásadne rešpektovaný všeobecný demokratický princíp „presumptio boni viri" (každý občan je poriadny, pokiaľ nebude preukázaný opak).

V súvislosti s uvedeným poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžd/14/2013 zo dňa 10.09.2013, z ktorého okrem iného vyplýva, že ak v predmetnej veci existujú rôzne verzie skutkového stavu, nemožno hovoriť o jeho objasnení bez pochybností a v takom prípade je konštatovanie zodpovednosti žalobcu za konanie vykazujúce znaky priestupku nepresvedčivé a predčasné.

Žalobca navrhol, aby odvolací súd na základe ustanovenia § 250ja ods. 3 O.s.p. rozhodnutie súdu prvého stupňa zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného ruší a vracia mu na ďalšie konanie.

Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky bolo dňa 17.04.2014 doručené vyjadrenie žalobcu, v ktorom žalobca opäť a navyše detailne zhrnul celú situáciu ako ju vnímal vlastnými zmyslami za účelom umožniť súdu vytvoriť si názor. K danému vyjadreniu priložil aj dôkazy na preukázanie svojich tvrdení - nahrávka konverzácie na CD nosiči, prepis konverzácie, fotografia prvej strany správy o výsledku objasňovania priestupku vyhotovená mobilným telefónom, fotografia prerušovanej čiary v mieste vybočenia, fotografia rohu križovatky Bernoláková ulica - Radlinského ulica, mapa so zakreslenou situáciou ako bola uvedená žalobcom, fotografia značky Z4f, fotografia preukazujúca, že v predmetný deň pršalo.

Na svoju obhajobu uviedol ešte nasledovné argumenty:

1. Po tom čo žalobca došiel k zisteniu, že sa stretol s arogantnými príslušníkmi Policajného zboru, ktoré neboli ochotné postupovať v zmysle zákona, sa rozhodol celý proces zaznamenať na diktafón do mobilného telefónu a ako dôkaz priložil nahrávku na CD nosiči a prepis tejto konverzácie ako dôkazy.
2. Uviedol, že príslušnícky Policajného zboru sa snažili manipulovať dôkazným materiálom a do správy o výsledku objasňovania z miesta spáchania dodatočne dopisovali perom. Mal podozrenie, že to bolo za účelom úmyselného poškodenia jeho osoby.
3. Podľa žalobcu z nahrávky jednoznačne vyplýva, že niekoľko krát slušne žiadal policajtky, aby ho oboznámili s tým, akého priestupku sa dopustil. Na základe nahrávky zároveň prehlásil, že ani jedna z policajtiiek ho neupozornila na jeho práva odmietnuť vypovedať, ak by mu to uškodilo.
4. Na zdokumentovanie jeho nevinu príslušnícky Policajného zboru požiadal, aby zavolali druhú hliadku alebo inšpektora, no túto možnosť mu odopreli s tvrdením, že keď chcem môžem si ho zavolať sám.
5. Na odporúčanie policajtiiek, keď začal mať strach zo zastrasovania z pozície moci a zneužitia právomoci, sa rozhodol volať na linku 158, kde žiadal o asistenciu a vyslanie druhej hliadky, aby nedošlo k pochybnostiam. Bohužiaľ o tom nemá záznam, pretože jeho telefón neumožňuje nahrávať hovor. Napriek tomu to uviedol do zápisnice aj do Správy o výsledku objasňovania zo dňa 04.05.2012. Na linke mu povedali, že policajtky sú povinné ho oboznámiť s priestupkom, ktorý spáchal aj s presným paragrafom a že hliadku mu nepošlú pretože policajtky sú plne kompetentné vyriešiť situáciu na mieste a konať samostatne. Po zložení ďalej trval na tom, čo mu potvrdili aj na linke 158. Podotkol, že nechápe prečo si vyšetrovateľ tento záznam nevyžiadal ako dokaz do spisu vzhľadom na to, že by dokazoval jeho snahu vyriešiť nedorozumenia na mieste, už len vzhľadom na to, že v ďalšom vyšetrovaní mu je stále vytýkané, že svoje tvrdenie neuviedol do správy hneď na mieste.
6. Po tom čo sa začal rázne domáhať svojich práv a dodržiavania zákona o Policajnom zbore zo strany príslušníckov Policajného zboru, mu jedna z nich bezdôvodne dala fúkať na prítomnosť alkoholu v dychu. Dychoú skúšku absolvoval s výsledkom 0 a žiadal certifikát o ciachovaní certifikovaného meradla (dregeru) čo mu neukázali so slovami, že ho nemusia mať. Toto konanie považoval za šikanózne so snahou o zastrasovanie.
7. Uviedol, že odvolacie orgány stále argumentujú jeho výpoveďou z miesta priestupku zo dňa 04.05.2012, v ktorej uviedol, že nebol ochotný riešiť priestupok na mieste, avšak vzhľadom na nekompetentnosť príslušníckov Policajného zboru č. 11599 a 10607, vzhľadom nato, že neboli schopní a ochotní ho v zmysle zákona o Policajnom zbore informovať o tom, akého priestupku sa dopustil, akého zákona a paragrafu, svoju vinu by bol v takom prípade samozrejme priznal. Samozrejme týmto vyjadrením mal na mysli, že ak by po oboznámení sa s paragrafovaným znením priestupku zistil, že sa policajtky mýlia, uviedol by ich tvrdenie na pravú mieru a ak by to neboli ochotné napriek tomu akceptovať, tak by to uviedol priamo na mieste aj do svojej výpovede. Vzhľadom na to, že ho neoboznámili, nebolo mu jasné k čomu by sa mal vyjadrovať a preto sa vyjadril len k úradnému postupu zasahujúcich policajtiiek. Od ďalšieho vyjadrovania upustil po tom, čo začínal mať strach z toho akým smerom sa debata vyvíja, keď na neho policajtky začala zvyšovať hlas a vyhodila ho zo služobného auta do dažďa. Aj to ho utvrdilo, že najlepšie bude ak zavolám na linku 158. Podľa žalobcu boli príslušnícky Policajného zboru boli maximálne neústretové a na jeho žiadosť mu odmietli vyhotoviť kópiu správy o výsledku objasňovania. Preto nadobudol zlý pocit, že zo správou bude dodatočne manipulované bez jeho prítomnosti a rozhodol sa spraviť si FOTO záznam celej správy do mobilného telefónu. Pri fotení druhej strany mu policajtky 10607 vytrhla správu z ruky, preto ju nemá odfotenú. Jeho strach a podozrenie sa potvrdilo, keď zistil, že do správy bolo perom dopisované bez jeho prítomnosti. Mal podozrenie, že tak bolo konané policajtkou (11599) za účelom poškodenia a zveličenia závažnosti celého priestupku.
8. V úradnom zázname zo dňa 04.05.2012 policajtky tvrdia, že sa správval arogantne. Na audio zázname, ktorý priložil ako dôkaz, je zreteľné kto sa správa arogantne, konkrétne policajtky 11599.
9. Do dnešného dňa mu nebol predložený akýkoľvek jednoznačný dôkaz, že by sa dopustil nejakého priestupku napriek tomu, že priamo na mieste žiadal o FOTO alebo VIDEO záznam. Aj pri pojednávaní na okresnom dopravnom inšpektoráte vyšetrovateľa z vlastnej iniciatívy upozorňoval, že na križovatke Račianska sú kamery, že môže vyžiadať záznam. Zároveň mu argument, že policajtky dopravnej polície v aute určenom pre dopravnú políciu nemali žiadnu foto ani video techniku príde ako absurdný.
10. Neskôr po incidente si bol zaznamenať celý priestor na fotografie pre potrebu dokázania, že v mieste vybočenia na koľaj je prerušovaná čiara. Pritom sa mu podarilo zaznamenať na jednom zábere, že v rohu na križovatke Bernolákova - Radlinského v tom čase stál veľkokapacitný kontajner. Hneď vedľa

kontajnera stojí PNS-ka a na prílahlom chodníku vždy parkujú autá. Čiže výhľad do križovatky bol výrazne obmedzený aj napriek vyššiemu policajnému autu. Nemá to odfotené lepšie, pretože nečakal že policajtky budú v zápisnici o výsluchu svedka zo dňa 28.06.2012 hovoriť nepravdy a zavádzať. Zároveň môže na ich obhajobu predpokladať, že policajtky z ich pozície, nemuseli, vzhľadom na vyššie uvedené, vidieť čo sa skutočne deje v mieste križovatky.

11. Do dôkazov priložil ako dôkaz aj mapu so zakreslenou situáciou podľa toho ako ju uviedol vo svojej výpovedi.

12. K úradného záznamu zo dňa 04.05.2012 dodal, že mu nie je jasné ako ani prečo by so svojim osobným autom prekonával prefabrikát, len preto aby sa predbehol o 50 metrov. Vo výsluchu zo dňa 28.06.2012 už obe policajtky zhodne tvrdia, že kolóna áut už nebola iba 50 metrov, ale až po križovatku Bernolákova - Radlinského, ktorá je od svetelnej križovatky vzdialená 150 metrov a porušil nie značku Z4f ale V1a. V tejto výpovedi obe potvrdili jeho tvrdenie o mieste, kde vyšiel na električkovú trať. Týmto tvrdením zároveň potvrdzujú, že na tomto mieste je prerušovaná čiara, a teda, že neporušil ani značku V1a - plná čiara.

13. Zároveň si nie je vedomý, že by akýkoľvek zákon o cestnej premávke jazdu po električkovej trati vyslovne a jednoznačne zakazoval. Paragraf 11 ods. 2a zákona, ktorý mal údajne porušiť hovorí o jazde v mimoriadnych prípadoch - na električkový pás v úrovni vozovky sa smie v pozdĺžnom smere vojsť len pri obchádzaní, predchádzaní, otáčaní, vychádzaní na cestu alebo ak to vyžadujú mimoriadne okolnosti. Tvrdenie, že ho policajtky neoboznámili s presným paragrafovaným znením priestupku okrem audio nahrávky a volania na linku 158 možno logickou úvahou potvrdiť aj tým, že v prípade ak by ho policajtky niekoľko krát poučili podľa presného paragrafovaného znenia priestupku ako tvrdia v zápisnici o výsluchu svedka zo dňa 28.06.2012, tak by nespravili toľko chýb v správe o výsledku objasňovania zo dňa priestupku:

- a. dodatočne bez jeho prítomnosti perom dopísali § 137 ods. 2 písm. o) zákona o cestnej premávke,
- b. dodatočne bez jeho prítomnosti perom zmenili § 22 ods. 1 písm. k) na § 22 ods. 1 písm. j) a tento je potom uvádzaný v každom ďalšom úradnom zázname a rozhodnutí,
- c. zle uvedené miesto spáchania - pôvodne Legionárska ulica opravená na Radlinského ulicu, v tomto prípade žalobca uznal, že išlo o banálnu chybu.

15. V zápisnici z ústneho pojednávania na okresnom dopravnom inšpektoráte zo dňa 25.06.2012 pán npor. Mgr. O. Z. okrem iného uviedol, že (žalobca) neuposlúchol pokyn vyplývajúci z vodorovnej dopravnej značky „V 1a“ (plná čiara) a predchádzal motorové vozidlá v mieste kde sa to nesmie, pričom bezdôvodne jazdil po električkovom páse. Tu žalobca podotkol, že vo svojej výpovedi uviedol, že vyšiel na električkovú koľaj v mieste, kde je prerušovaná čiara a zasahujúce policajtky vo svojich správach napísali, že žalobca na električkovú trať prešiel cez prefabrikát Z4f. Nie je mu teda jasné na základe akého šetrenia alebo z ktorej výpovede nadobudol pán Z. dané presvedčenie, ktoré si potom následne v zápisniciach z 28.06.2012 osvojili aj obe policajtky.

16. V zápisnici z ústneho pojednávania zo dňa 25.06.2012 uviedol, že vzhľadom na to, že pred ním aj za ním bola kolóna áut, domnieval sa, že policajní príslušníci nemohli zo svojho miesta vidieť čo sa deje v mieste, kde sa podľa nich mal stať priestupok. Následne v dodatočných výsluchoch svedkov obe policajtky dňa 28.06.2012 uviedli, že stáli iba 20 metrov za ním. Uviedol, že je zrejmé, že keby za ním v kolóne áut stálo vyvýšené policajné auto, tak vzhľadom na situáciu a dostatok času podľa tvrdenia policajtiiek, by sa určite dostatočne presvedčil či za sebou nemá policajtov, ak by chcel páchať priestupok.

17. Pán npor. Z. po žalobcovej výpovedi zo dňa 25.06.2012 zistil skutočnosti brániace konečnému rozhodnutiu vo veci. Z toho vyplýva, že správa o výsledku objasňovania zo dňa 04.05.2012 je ako dôkaz nedostačujúca, pretože nedokázal na jej základe rozhodnúť. Konanie prerušil a pokračoval výsluchom policajtiiek dňa 28.06.2012.

18. Zápisnice oboch policajtiiek - M. A. a W. L., boli vykonané dňa 28.06.2012.

a. Zo zápisníc vyplýva, že obe policajtky vypovedali v rovnaký dátum aj rovnaký čas a to 28.06.2012 o 12:30, čo nasvedčuje tomu, že obe vypovedali spoločne a svoje výpovede si navzájom upravili tak, aby v nich neboli rozpory. Samotný text oboch výpovedí je natoľko podobný, že je málo pravdepodobné, že by sa to udialo oddelene. Mal preto za to, že takáto výpoveď je neakceptovateľná.

b. Poznamenal, že obe sa vyjadrili k priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. j) napriek tomu, že nikde neuvádzajú, že by sa v správe o výsledku objasňovania pomýlili a opravili to perom.

c. Obe sa vyjadrili k tomu, že žalobca neuposlúchol pokyn vyplývajúci z vodorovnej dopravnej značky „V1 a“ napriek tomu, že v úradnom zázname je napísané, že nerešpektoval Z4f.

d. Obe potvrdili, že stáli 20m za žalobcom a mali jasný výhľad z vyvýšeného auta,

i. napriek tomu, že v daný deň pršalo,

ii. na križovatke Radlinského - Bernolákova stojí PNS-ka,

iii. v tom období na rohu križovatky Radlinského - Bernolákova stál veľkokapacitný kontajner,

e. Obe tvrdili, že žalobca sa nesnažil zaradiť do jazdného pruhu, pričom

i. v jazdnom pruhu bola kolóna áut a žalobca sa nemal kde zaradiť,

ii. žalobca nechcel ostať stáť na križovatke Radlinského - Bernolákova, pretože § 25 ods. 1 písm. d) zákona o cestnej premávke hovorí, že vodič nesmie zastaviť a stáť na križovatke a vo vzdialenosti kratšej ako 5m pred aj za križovatkou,

iii. žalobca sa nemohol pripojiť pre kolónu áut a zároveň kvôli tomu že bližšie k svetelnej križovatke bol električkový a cestný pás oddelený betónovými vodiacimi doskami Z4f.

f. Obe tvrdili, že žalobcu ako vodiča oboznámili s presným paragrafovaným znením priestupku,

i. napriek tomu spravili dve chyby a jeden paragraf úplne zabudli uviesť do správy o priestupku,

ii. následne so správou bez žalobcovej prítomnosti manipulovali,

iii. ani raz to nebolo zaznamenané na žalobcom zaznamenaným audio záznam.

g. Obe tvrdili, že dňa 04.05.2012 vykonávali presun z Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava V na Račiansku 147, avšak do žalobcom vytvoreného audio záznamu policajtky č. 11599 na otázku či sa ponáhľa uviedla, že majú nahlásenú dopravnú nehodu takže určite áno, z čoho vyplýva, že buď do nahrávky alebo do zápisnice nehovorili pravdu.

h. Obe tvrdili, že ich vozidlo nie je vybavené kamerovým systémom, k čomu žalobca dodal, že je absurdné, že vozidlo dopravnej polície nie je vybavené akoukoľvek foto alebo video technikou schopnou zaznamenať dopravný priestupok.

i. M. A. (11599) dobrovoľne priznala, že rukou dopisovala do správy o výsledku objasňovania, hlavne dodatok o závažnom spôsobe porušenia zákona o cestnej premávke. Žalobca vyjadril presvedčenie, že tak učinila zámerne a s cieľom mu poškodiť, pretože na základe tohto dopísaného paragrafu mohol následne nadradený orgán rozhodnúť okrem peňažnej pokuty aj o zákaze činnosti viesť motorové vozidlo, čo policajtky vedela a preto to tam mal dopísať.

19. Napriek tomu, že žalobca namietal dopisovanie do správy bez jeho prítomnosti, tak npor. Mgr. Z. nebral jeho námietky v úvahu a v rozhodnutí o priestupku dňa 20.07.2012 prihliadal aj na dodatočné pripísané a prepísané paragrafy a rozhodol, že tvrdenia žalobcu sú nepresvedčivé, účelové a rozhodol, že bolo preukázané, že neuposlúchol pokyn vyplývajúci z vodorovnej dopravnej značky „V1 a“ a predchádzal motorové vozidlá v mieste kde sa to nesmie, pričom bezdôvodne jazdil po električkovom koľajovom páse.

a. Žalobca namietal, že ho uznal vinným z porušenia zákona o priestupkoch, ktorý hovorí o závažnom spôsobe porušenia zákona o cestnej premávke, ktorý bol dopísaný a pozmenený bez jeho prítomnosti a na základe tohto dopísaného paragrafu mohol následne rozhodnúť okrem peňažnej pokuty aj o zákaze činnosti viesť motorové vozidlo, čo aj urobil.

b. Žalobca si nebol vedomý, že by mu bolo preukázané porušenie značky „V1 a“ napriek tomu ho z toho uznali vinným aj keď obe zúčastnené strany vo svojich výpovediach uviedli, že priestupok sa stal na križovatke Bernolákova - Radlinského kde v tomto úseku je čiara prerušovaná.

c. Namietal, že ho uznali vinným aj z § 137 ods. 2 písm. o) zákona o cestnej premávke, ku ktorému nemal možnosť na mieste vyjadriť. Uviedol, že ho objasnil pri výpovedi na okresnom dopravnom inšpektoráte zo dňa 25.06.2012, no napriek tomu bola jeho výpoveď uznaná za nepresvedčivú a účelovú.

d. Podotkol, že si nie je vedomý toho, že by okresný alebo krajský dopravný inšpektorát vykonal akýkoľvek úkon na dokázanie jeho neviny a preukázanie hodnovernosti jeho tvrdenia, napriek tomu, že dôkaznú povinnosť má z titulu prezumpcie neviny správny orgán.

e. Nie je mu jasné prečo si od neho vyšetrovateľ nežiadal audio záznam vyhotovený z miesta šetrenia priestupku, ktorý by potvrdzoval jeho slová.

f. Takisto nerozumel prečo si vyšetrovateľ nevyžiadal záznam z linky 158, ktorý by potvrdzoval, že sa nechcel z riešenia priestupku vykrútiť, ale snažil sa vec ukončiť na mieste. Bol presvedčený, že keby mu bola privolaná druhá hliadka, alebo inšpekcia dopravného inšpektorátu, tak by sa dnes nemusel domáhať

svojich práv na Najvyššom súde.

20. V rozhodnutí o priestupku zo dňa 20.07.2012 npor. Mgr. Z. uviedol, že správa o výsledku objasňovania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky je plnohodnotným dôkazom v tomto konaní, je v súlade s § 34 ods. 1, 2 správneho poriadku, skutočností v nej obsiahnuté sú relevantné pre toto konanie. Predmetná správa je prvotným dôkazom z miesta spáchania a dokumentovania priestupku.

a. Npor. Mgr. Z. považoval správu o výsledku objasňovania napriek dopisovaniu za plnohodnotný dôkaz. No napriek tomuto plnohodnotnému dôkazu musel znova predvolať obe policajtky na výsluch, pretože uvedená správa pre neho nebola dostačujúca a pri objasňovaní nadobudol pochybnosti o priebehu priestupku. Žalobca mal za to, že v prípade pochybností by sa mal prikloniť na stranu obvineného a to už len z toho dôvodu, že minimálne jeden svedok (policajтка M. A.) je nedôveryhodná z dôvodu pozmeňovania, ak nie falšovania uvedenej správy. O to viac, ak je to jediný predložený dôkaz.

b. Na základe uvedeného podľa žalobcu nemôže obstáť tvrdenie pána Z. o tom, že policajti sú zmocnení spoločnosťou, zákonmi, nariadeniami na dohľad nad dodržiavaním zákonnosti. Pri výkone svojich oprávnení a povinností sa riadia týmito zákonmi, ich práca je viazaná prisahou uvedenou v § 17 ods. 1 zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru.

21. Dňa 08.10.2012 krajské riaditeľstvo potvrdilo rozhodnutie okresného dopravného inšpektorátu a v rozhodnutí uviedlo,

a. krajské riaditeľstvo vo svojej správe zo dňa 08.10.2012 potvrdzuje, že správny orgán prvého stupňa vyvrátenie tvrdenia obvineného nevykoná.

b. Odvolací orgán konštatuje, že obvinený sa na mieste spáchania priestupku vôbec nebránil tvrdením, že bol nútený vojsť na električkový koľajový pás, aby sa vyhol kolízii s iným vozidlom, ktoré ho vytlačilo z jeho jazdného pruhu. Týmto vyjadrením sa obvinený začal brániť až pred správnym orgánom prvého stupňa a v samotnom odvolaní. K tomuto žalobca odkázal na bod 7.

III.

Zhrnutie vyjadrenia žalovaného k odvolaniu žalobcu

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že napadnutý rozsudok považoval za správny. Je toho názoru, že preskúmaním zákonnosti rozhodnutia žalovaného a jeho postupu súd správne dospel k záveru, že správne orgány vo veci riadne zistili skutkový stav a tento i po právnej stránke správne posúdili, napadnuté rozhodnutie žalovaného je v súlade so zákonom i s právnym poriadkom Slovenskej republiky, t. j. s hmotnými i procesnými administratívnymi predpismi a uložené sankcie sú zákonné a dôvodné.

Mal za to, že v konaní pred súdom bolo dostatočne preukázané, že všetky dôkazy boli postačujúce na prijatie záverov o porušení zákonnej povinnosti žalobcom, ktoré je kvalifikované ako priestupok podľa § 22 ods. 1 písm. j) zákona o priestupkoch, nakoľko si žalobca nesplnil svoje povinnosti, ktoré mu ukladá ustanovenie zákona o cestnej premávke a žalovaný správny orgán postupoval správne, keď konanie žalobcu kvalifikoval ako porušenie § 3 ods. 2 písm. b) s poukazom na ustanovenie § 137 ods. 2 písm. o) a § 11 ods. 2 zákona o cestnej premávke a keď mu podľa § 22 ods. 2 písm. d) zákona o priestupkoch uložil pokutu vo výške 70 Eur a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu po dobu 2 mesiace.

Žalovaný opätovne uviedol, že dôkazy zadovážené v priebehu objasňovania priestupku preukazujú spáchanie priestupku žalobcom a sú relevantnými dôkazmi, ktoré žalovanému dostatočne postačili na preukázanie a vyslovenie viny.

K námietke žalobcu vo vzťahu k dopisovaniu do správy o výsledku objasňovania priestupku žalovaný uviedol, že samotné doplnenie paragrafového znenia o ustanovenie § 137 ods. 2 písm. o) zákona o cestnej premávke nemení skutok (porušenie), ktorého sa žalobca dopustil, ide len o doplnenie, že daný skutok je závažným porušením pravidiel cestnej premávky.

Žalobcovi bolo pred správnym orgánom prvého stupňa dňa 25.06.2012 po zákonom poučení oznámené jeho konanie ako aj to, akého porušenia sa dopustil, čo potvrdil svojím podpisom v zápisnici z ústneho pojednania priestupku.

Žalovaný vzhľadom na uvedené listiny skonštatoval, že žalobca sa na mieste spáchania priestupku vôbec nebránil tvrdením, že bol nútený vojsť na električkový koľajový pás, aby sa vyhol kolízii s iným vozidlom, ktoré ho vytlačilo z jeho jazdného pruhu. Týmto vyjadrením sa začal brániť až pred správnym orgánom prvého stupňa a v samotnom odvolaní. Tak ako žalobca uviedol priamo na mieste do správy o výsledku objasňovania priestupku, že nie je ochotný riešiť priestupok vzhľadom na nekompetentnosť príslušníkov Policajného zboru, mohol sa vyjadriť aj k svojmu konaniu a to, že ohrozujúcim motorovým vozidlom bol vytlačený na električkový pás.

Poukázal na to, že súd prvého stupňa sa stotožnil s názorom žalovaného, keď skonštatoval, že žalovaný postupoval správne, ak výpovede obidvoch svedkýň považoval za hodnoverné a postačujúce pre rozhodnutie vo veci. Zdôraznil, že zodpovednosť policajtov je širšieho rozsahu, posudzuje sa prísnejšie, čo zodpovedá ich spoločenskému postaveniu. Každý príslušník policajného zboru má väčšiu zodpovednosť za svoje konanie a svojim povolaním a profesiou má byť svojim správaním vzorom vo vzťahu k ostatným občanom, pričom konanie policajtov sa pre služobné pomery posudzuje cez prizmu zloženej služobnej prisahy. Takýto výnimočne zodpovedný prístup policajta k rešpektovaniu predpisov vyplýva z jeho účasti na plnení funkcií štátu. V konaní pred súdom tento nezistil žiadne okolnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že príslušníčky Policajného zboru konali voči žalobcovi zaujato, práve naopak, a to že príslušníčky Policajného zboru konali pri objasňovaní priestupku odborne a tvrdenie žalobcu o vyhýbacom manévri považoval súd za jednoznačne účelové.

S poukazom na uvedené žalovaný žiadal rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

IV.

Argumentácia rozhodnutia prvostupňového správneho rozhodnutia

Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave ako prvostupňový správny orgán rozhodnutím č. p.: ORP-P-737/BAV-OBCEP-2012 zo dňa 20.07.2012 uložil žalobcovi za porušenie povinnosti ustanovenej v § 3 ods. 2 písm. b) s poukazom na ustanovenie § 137 ods. 2 písm. o) a § 11 ods. 2 zákona o cestnej premávke, ktoré spočíva v neuposlúchnutí pokynu vyplývajúceho z vodorovnej dopravnej značky „V 1a“ a predchádzal motorové vozidlá v mieste, kde sa to nesmie, pričom bezdôvodne jazdil po električkovom koľajovom páse, za čo bol uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. j) zákona o priestupkoch, pokutu vo výške 70 Eur a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dva mesiace.

Žalobca dňa 04.05.2012 v čase o 10,50 hod. viedol motorové vozidlo v Bratislave po Radlinského ulici v smere na Račianske mýto, kde neuposlúchol pokyn vyplývajúci z vodorovnej dopravnej značky „V 1a“ a predchádzal motorové vozidlá v mieste kde sa to nesmie, pričom bezdôvodne jazdil po električkovom koľajovom páse. S obvineným bola na mieste spísaná správa o výsledku objasňovania priestupku, kde sa vyjadril a správu s poučením podpísal. Uvedeným konaním žalobca porušil ustanovenie § 3 ods. 2 písm. b) s poukazom na ustanovenia § 137 ods. 2 písm. o) a § 11 ods. 2 zákona o cestnej premávke, za čo je uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. j) zákona o priestupkoch.

Žalobca sa k priestupku vyjadril do zápisnice z ústneho pojednávania o priestupku proti bezpečnosti a

plynulosti cestnej premávky. Uviedol, že poučeniu v plnom rozsahu porozumel, advokáta si nevolí, vypovedať bude sám. Ďalej uviedol, že z Vázovovej ulice sa pripájal na ulicu Radlinského, smer Rača, kde sa pred električkovou zástavkou zaradil do kolóny aut. V kolóne pokračoval 200 metrov, a na úrovni križovatky Bernolákova ulica - Radlinská ulica mu neohládplnou jazdou nedalo prednosť pripájajúce sa motorové vozidlo z vedľajšej cesty. Vzhľadom nato, aby zabránil dopravnej nehode vybočil na električkovú trať. Nešla žiadna električka. Električková trať je zároveň s vozovkou. V mieste vybočenia je prerušovaná čiara. Vzhľadom na to, že až po svetelnú križovatku stáli autá v kolóne a vzhľadom na to, že nechcel stáť v križovatke pokračoval v jazde až k svetelnej križovatke, kde sa cesta rozširuje do dvoch pruhov. Druhý pruh leží na električkovej trati. Rozhodol sa tak aj na základe toho, že na ceste boli vodiace dosky Z4f. Vzhľadom nato, že pred ním aj za ním bola kolóna aut, domnieval sa, že policajní príslušníci nemohli zo svojho miesta vidieť čo sa deje v mieste, kde sa podľa nich mal stať priestupok. Toto usúdil aj vzhľadom na to, že policajné auto si všimol v spätnom zrkadle až niekoľko sekúnd po zaradení sa na svetelnej križovatke. Vyjadril nesúhlas s tým, že by bol priznal svoju vinu, odmieta, že by bol arogantný voči príslušníkom policajného zboru a práve naopak uviedol, že príslušníčka Policajného zboru s číslom 11599 vystupovala neprofesionálne až arogantne. Takýto prístup nečakal a preto sa rozhodol volať na t. č. 158, kde žiadal o asistenciu. Dodal, že by očakával foto alebo video dokumentáciu vzhľadom na to, že sa jednalo o vozidlo dopravnej polície. Pretože mu zasahujúce policajtky nevedeli takýto dôkaz predložiť, niekoľko krát ich žiadal, aby mu povedali aký zákon a paragraf porušil, aby vedel zaujať stanovisko k prípadnej výpovedi a svojej obhajobe. Napriek tomu mu to ani raz nepovedali. Do správy o výsledku objasňovania zo dňa 04.05.2012 bolo dodatočne rukou dopisované bez jeho prítomnosti. To je všetko čo chcel k danej veci dodať.

Dňa 28.06.2012 bola so zasahujúcou príslušníčkou Policajného zboru W. L. spísaná zápisnica o výsluchu svedka, v ktorej uviedla, že dňa 04.05.2012 spoločne s npor. A. vykonávali presun z Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava V na Račiansku 147. Na Radlinského ulicu vychádzali z Vázovovej ul. Ako sa nachádzali na Radlinského ulici a zaradovali sa do kolóny vozidiel na križovatke Radlinského - Bernolákova ulica, všimla si osobné motorové vozidlo s nápisom www.nefajci.eu, ktorého vodič prešiel cez vodorovné značenie V1 na električkové koľaje. V tom čase so služobným motorovým vozidlom stáli približne 20 m od tohto vozidla, ktoré sa nachádzalo pred nimi. Mala dobrý výhľad, nakoľko majú dodávkové služobné motorové vozidlo. Vodič tohto vozidla v tom ako sa vysunul z rady stojacich áut nebol ohrozovaný žiadnym vozidlom, ktoré by malo vychádzať od Bernolákovej ulice, nakoľko sa na Bernolákovej ulici v tom čase nenachádzalo žiadne vozidlo. Vodič tohto vozidla plynule pokračoval v jazde po električkovom páse až po križovatku a nesnažil sa zaradiť naspäť do jazdného pruhu. Na križovatke zastavili pri vodičovi a ona mu oznámila, aby za križovatkou bezpečne zastavil a pripravil si doklady na vedenie a prevádzku vozidla. Po zastavení na Račianskej ulici kolegyňa vypýtala od vodiča doklady, oboznámila ho so skutkom, ktorého sa dopustil, oznámila mu presné paragrafové znenie niekoľkokrát. Vodič si vinu priznal, ale keď mu kolegyňa oznámila, že pokuta bude 60 Eur, svedkyňa uviedla, že žalobca si priniesol mobil a začal ju nahrávať a provokovať k nejakej situácii, na ktorú by mohol reagovať sťažnosťou. Vo vozidle bol sám. Vodič odmietal s kolegyňou riešiť uvedený priestupok, nakoľko vraj boli nekompetentné riešiť uvedený priestupok. Pri spisovaní správy o výsledku objasňovania priestupku žiadal o kamerový záznam, ktorý by dokazoval jeho vinu. Ich vozidlo však nie je týmto zariadením vybavené.

Dňa 28.06.2012 bola so zasahujúcou príslušníčkou Policajného zboru M. A. spísaná zápisnica o výsluchu svedka, v ktorej uviedla, že dňa 04.05.2012 spoločne s npor. L. vykonávali presun z Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava V na Račiansku 147. Odbočovali vľavo z Vázovovej ulice na Radlinského ul. Na Radlinského ulici sa nachádzala kolóna aut cca. po Bernolákovu ulicu. Pomaly sa zaradovali do kolóny stojacich vozidiel v ľavom jazdnom pruhu. V tesnej blízkosti za križovatkou s Bernolákovou ulicou zbadala ako sa z kolóny vysunulo osobné motorové vozidlo vľavo a prešlo cez vodorovné značenie V1 na električkové koľaje. V uvedenom čase stáli so služobným motorovým vozidlom cca asi 20 metrov od uvedeného motorového vozidla a nakoľko mali služobné motorové vozidlo Mercedes Viano, kde sú miesta vodiča ako aj spolujazdca vo vyvýšenej polohe, mali

jasný výhľad na situáciu v cestnej premávke pred nimi. Po vybočení uvedeného motorového vozidla z rady stojacich áut si nevšimla žiadne ohrozenie alebo obmedzenie jeho jazdy z pravej strany od ulice Bernolákova. Potom ako sa vozidlo dostalo na električkové koľaje vozidlo plynulo pokračovalo v jazde až ku križovatke s Legionárskou ulicou bez toho aby sa vodič snažil zaradiť naspäť do jazdného pruhu. Vodič ostal na križovatke na červený signál. Oni sa s vozidlom taktiež zaradili na električkové koľaje vedľa uvedeného vozidla po pravej strane a následne vodiča požiadali, aby zastavil za križovatkou na bezpečnom mieste. Pri kontrole vodiča oboznámili s presným paragrafovým znením priestupku, ktorého sa dopustil, vodiča sa opýtala, či si je vedomý priestupku, načo odpovedal že áno. Bola mu uložená bloková pokuta 60 Eur. Vodič uviedol, že nemá pri sebe peniaze, následne mu vysvetlila, že mu vypíše šek a zároveň zadrží vodičský preukaz po dobu, pokiaľ nezaplatí pokutu. Vodič však toto odmietol, vyžiadal si správu o objasňovaní, priniesol si mobilný telefón a oboznámil ju, že ju bude nahrávať a žiadal od nej aby mu povedala akého priestupku sa dopustil. Na to mu odpovedala, že uvedený priestupok mu bol vysvetlený a nebude to znova opakovať len preto, že si ju začal nahrávať. Po celú dobu sa ju snažil vyprovokovať k nejakej reakcii, na ktorú by sa mohol sťažovať. Žiadal od nich kamerový záznam, avšak ich vozidlo nie je vybavené kamerovým systémom. Vodič bol vo vozidle sám. Do správy o výsledku objasňovania rukou dopísala názov ulice, nakoľko sa pomýlila. Taktiež zabudla dopísať aj hrubé porušenie pravidiel cestnej premávky, pričom to nezmenilo skutkovú podstatu priestupku.

Po spísaní zápisníc o výsluchu svedkov pokračoval správny orgán v konaní o priestupku. Obvinený žalobca bol opätovne poučený a k veci uviedol, že poučeniu v plnom rozsahu porozumel, advokáta si nevolí, vypovedať bude sám a k predmetnej veci už nemá čo dodať, pridržiava sa toho, čo už uviedol vo svojej výpovedi.

Okresný dopravný inšpektorát Okresného riaditeľstva PZ v Bratislave pri rozhodovaní o priestupku vychádzal z dôkazných materiálov, ktoré tvoria obsah priestupkového spisu, konkrétne správa o výsledku objasňovania priestupku, úradný záznam, výpis z evidenčnej karty vodiča, fotodokumentácia miesta spáchania dopravného priestupku, zápisnice o výsluchu svedka.

Z výpovedí policajtov mal preukázané, že policajti videli motorové vozidlo vedené žalobcom v Bratislave na Radlinského ulici, ktorý nerešpektoval dopravné značenie „V 1a“ a predchádzal motorové vozidlo v mieste kde sa to nesmie, pričom bezdôvodne jazdil po električkovom koľajovom páse, a preto sa rozhodli vozidlo zastaviť a skontrolovať. Príslušníčky Policajného zboru mali zo služobného motorového vozidla dobré výhľadové pomery, čo znamená, že viditeľnosť bola bez negatívneho ovplyvnenia či už poveternostnými podmienkami alebo prekážkami, ktoré by im bránili vo výhľade na iných účastníkov cestnej premávky pohybujúcich sa po ceste. Vo svojich výpovediach zhodne uviedli, ako sa z kolóny vysunulo osobné motorové vozidlo vľavo na električkové koľaje, pričom si nevšimli žiadne ohrozenie alebo obmedzenie jazdy uvedeného vozidla z pravej strany od ulice Bernolákova. Tvrdenie obvineného, že na úrovni križovatky Bernolákova ulica - Radlinská ulica mu neohl'aduplnou jazdou nedalo prednosť pripájajúce sa motorové vozidlo z vedľajšej cesty nepovažoval správny orgán za preukázané, presvedčivé, ale za účelové. Správny orgán mal zato, že žalobca nemal žiadny zákonný dôvod a nič ho neoprávňovalo, aby jazdil s motorovým vozidlom po električkovom páse a predbiehal kolónu stojacich áut.

V správe o výsledku objasňovania priestupku na úseku cestnej dopravy je urobená zmena miesta spáchania priestupku (namiesto Legionárskej ulice na Radlinského ulicu). Zo spisového materiálu je zrejmé, že k spáchaniu dopravného priestupku došlo na Radlinského ulici a uvedenú skutočnosť nespochybnil ani samotný žalobca pri samotnom prejedaní priestupku. Taktiež pri opise skutku bolo dopísané paragrafové znenie priestupku (§ 137 zákona cestnej premávky), ktorého sa žalobca dopustil. Z dôvodu zistenia presného a úplného skutočného stavu veci správny orgán nariadil ústne pojednávanie, na ktorom bolo žalobcovi oznámené čo je premetom pojednávania, na základe akého právneho predpisu a ktorého ustanovenia bude správny orgán právne posudzovať vec. Právne posúdenie veci znamená, že

správny orgán subsumuje zistený skutkový stav pod príslušné ustanovenie hmotnoprávneho predpisu.

Správny orgán nemal pochybnosti o postupe a vykonaných úkonoch policajtov vykonávajúcich kontrolu na mieste priestupku. Správu o výsledku objasňovania priestupku, úradný záznam policajtov ako aj zápisnice o výsluchu svedka, správny orgán považoval v zmysle § 34 ods. 2 správneho poriadku za relevantné dôkazy preukazujúce okolnosti kontroly a najmä skutočnosť, že žalobca sa skutočne dopustil uvedeného priestupku.

Pri určovaní druhu sankcie a jej výmery správny orgán prihliadol na závažnosť priestupku, spôsob spáchania, jeho následky, na okolnosti za ktorých bol spáchaný. Správny orgán určil druh a výmeru uloženej sankcie v zmysle platnej právnej úpravy, pričom prihliadal najmä na osobu páchatel'a, ktorý sa na základe výpisu z evidenčnej karty vodiča za obdobie posledných dvoch rokov dopustil jedného porušenia pravidiel v cestnej premávke, preto správny orgán rozhodol o uložení sankcie pokuty ako aj zákazu činnosti v spodnej hranici sadzby.

Na základe vykonaných dôkazov, ktoré boli zistené a získané zákonným spôsobom, ako aj z výsledkov ústneho pojednávania o priestupku obvineného mal správny orgán preukázané, že žalobca svojim konaním spáchal priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. j) zákona o priestupkoch.

V.

Argumentácia rozhodnutia žalovaného

Žalovaný rozhodnutím č. p.: KRPZ-P-152/BA-KDI21-2012 zo dňa 08.10.2012 zamietol odvolanie žalobcu a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že ako odvolací orgán preskúmal spisový materiál vzťahujúci sa na vec, ako aj napadnuté rozhodnutie a konanie, ktoré mu predchádzalo. Vzhľadom na spisový materiál konštatoval, že žalobca sa na mieste spáchania priestupku vôbec nebránil tvrdením, že bol nútený vojsť na električkový koľajový pás, aby sa vyhol kolízii s iným vozidlom, ktoré ho vytlačilo z jeho jazdného pruhu. Týmto vyjadrením sa žalobca začal brániť až pred správnym orgánom prvého stupňa a v samotnom odvolaní.

Správny orgán prvého stupňa riadne a zákonným spôsobom predvolal žalobcu na ústne prejednanie priestupku na deň 25.06.2012, kedy tento podal vyjadrenie k prejednávánemu priestupku. Dňa 28.06.2012 bola s M. A. a s W. L., zasahujúcimi policajtkami spísaná zápisnica o výsluchu svedka, kde menované, každá samostatne, opísali prejednávany priestupok.

S poukazom na uvedené žalovaný považoval obranu žalobcu týkajúcu sa ohrozenia motorovým vozidlom pripájajúcim sa z vedľajšej cesty, za účelovú s cieľom vyhnúť sa zodpovednosti za priestupok, nakoľko, ak by aj žalobcu ohrozilo dané vozidlo pripájajúce sa z vedľajšej cesty, tak obvinený pri jazde predpísanou rýchlosťou ako aj s poukazom na kolónu stojacich aut, mal dostatok času a priestoru, aby na vzniknutú situáciu reagoval brzdením alebo obídením predmetného ohrozujúceho vozidla a následným zaradením sa späť do svojho jazdného pruhu.

Žalovaný mal za to, že skutok, ktorý spáchal žalobca bol spoľahlivo zistený a zistil ho orgán, ktorý v zmysle § 2 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov je oprávnený odhaľovať priestupky a zisťovať ich páchatel'ov a ak tak ustanovuje osobitný zákon, priestupky aj objasňuje a prejednáva. Policajný zbor dohliada na bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky a spolupôsobí pri jej riadení. Žalovaný nemal pri rozhodovaní vo veci pochybnosti, že by policajti sledovali

iný účel než ten, aby si plnili povinnosti vyplývajúce zo zákona, preto považuje správny orgán vinu účastníka konania za dostatočne preukázanú. Zadokumentovanie priestupku bolo vykonané zákonným spôsobom. Žalovaný konštatoval, že správny orgán prvého stupňa sa dostatočne vysporiadal so zisteným skutkovým stavom, všetky dôkazy jednoznačne podporujú skutočnosti a priebeh skutku. Vyššie uvedené listiny (správa o výsledku objasňovania priestupku, úradný záznam, zápisnica z ústneho pojednania priestupku a zápisnice o výsluchu svedkov) sú relevantnými dôkazmi a zároveň dôkazmi, ktoré potvrdzujú spáchanie priestupku žalobcom.

K námietkam žalobcu týkajúce sa dopisovania do správy o výsledku objasňovania priestupku žalovaný uviedol, že doplnenie paragrafového znenia je len doplnením, že ide o závažné porušenie pravidiel cestnej premávky. Žalovaný vyjadril názor, že s poukazom na uvedené žalobcovi nebolo odňaté právo na spravodlivý proces a to aj s poukazom na skutočnosť, že k svojmu konaniu sa v správe o výsledku objasňovania priestupku vôbec nevyjadril.

Nakoľko preskúmaním napadnutého rozhodnutia neboli zistené skutočnosti, ktoré by odôvodňovali jeho zmenu, zrušenie v časti alebo celku, žalovaný rozhodol tak, že dané rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa potvrdil.

VI.

Právny názor NS SR

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 O.s.p. a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 27.10.2015 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím číslo SLV-PS-1120/2012 zo dňa 12.12.2012 v zmysle § 21 ods. 11 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zrušilo ku dňu 31.12.2012 okrem iných aj rozpočtovú organizáciu Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave, pričom práva a povinnosti zrušenej organizácie prešli dňom zrušenia na zriaďovateľa, ktorým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Nakoľko pôvodne žalovaný ako právnická osoba uvedeným dňom zanikol, účastníkom konania na strane žalovaného sa stalo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky z titulu právneho nástupníctva. Pod všeobecným označením žalovaný v texte je preto nutné rozumieť tak pôvodný správny orgán ako aj jeho právneho nástupcu podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, t. j. najmä s hmotnoprávnymi a procesnými administratívnymi predpismi. V intenciách ustanovenia § 244 ods. 1 O.s.p. súd preskúma aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu, podľa procesných a hmotno-právnych noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti, ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon o správnom konaní.

Podľa § 2 ods. 1 zákona o priestupkoch, priestupkom je zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v tomto alebo v inom zákone, ak nejde o iný

správny delikt postihnuteľný podľa osobitných právnych predpisov, alebo o trestný čin.

Podľa § 11 ods. 1 zákona o priestupkoch, za priestupok možno uložiť tieto sankcie:

- a) pokarhanie,
- b) pokutu,
- c) zákaz činnosti,
- d) prepadnutie vecí.

Podľa § 11 ods. 2 zákona o priestupkoch, sankciu možno uložiť samostatne alebo s inou sankciou; pokarhanie nemožno uložiť spolu s pokutou.

Podľa § 22 ods. 1 písm. j) zákona o priestupkoch, priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto ako vodič vozidla s najväčšou prípustnou celkovou hmotnosťou vozidla prevyšujúcou 12 000 kg alebo ako vodič jazdnej súpravy s najväčšou prípustnou hmotnosťou prevyšujúcou 12 000 kg vojde na pozemnú komunikáciu, na ktorej je jazda takéhoto vozidla alebo takejto jazdnej súpravy zakázaná.

Podľa § 1 zákona o cestnej premávke, tento zákon upravuje pravidlá cestnej premávky, práva a povinnosti osôb v súvislosti s cestnou premávkou, pôsobnosť orgánov verejnej správy na úseku organizácie riadenia cestnej premávky, vedenie vozidiel, evidenciu vozidiel a správne delikty za porušenie tohto zákona.

Podľa § 2 ods. 1 zákona o cestnej premávke, cestnou premávkou na účely tohto zákona sa rozumie užívanie diaľnic, ciest, miestnych komunikácií a účelových komunikácií 1) (ďalej len "cesta") vodičmi vozidiel a chodcami.

Podľa § 3 ods. 1 zákona o cestnej premávke, účastník cestnej premávky je povinný dodržiavať pravidlá cestnej premávky ustanovené v tomto zákone.

Podľa § 3 ods. 2 písm. b) zákona o cestnej premávke, účastník cestnej premávky je ďalej povinný poslúchnuť pokyn vyplývajúci z dopravnej značky alebo dopravného zariadenia.

Podľa § 11 ods. 2 zákona o cestnej premávke, na električkový koľajový pás v úrovni vozovky sa smie vojsť len pri obchádzaní, predchádzaní, odbočovaní, otáčaní, vchádzaní na cestu, alebo ak to dovoľuje dopravná značka alebo ak to vyžadujú mimoriadne okolnosti, najmä ak nie je medzi električkovým koľajovým pásom a okrajom vozovky dostatok miesta. Električkový koľajový pás zvýšený nad úroveň vozovky alebo znížený pod jej úroveň, alebo ktorý je od vozovky inak oddelený, najmä obrubníkom, smie sa prechádzať len priečne, a to na mieste prispôbom na to. Pritom vodič nesmie ohroziť ani obmedziť električku v jazde.

Podľa § 137 ods. 2 písm. o) zákona o cestnej premávke, porušením pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom je predchádzanie iného vozidla v mieste, kde je to zakázané.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Z obsahu pripojených spisov odvolací súd zistil, že predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu, ktorým bol žalobca uznaný za vinného z priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. j) zákona o priestupkoch na už uvedenom skutkovom základe.

Odvolací súd má za to, že príslušníci Policajného zboru po zistení, že žalobca koná v rozpore s ustanovením § 11 ods. 2 zákona o cestnej premávke a dopúšťa sa tým priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. j) zákona o priestupkoch zastavili jeho vozidlo v úmysle kontroly dokladov na vedenie a prevádzku vozidla. Následne mu bola uložená bloková pokuta 60 Eur. V tomto smere bol postup policajtov správny a v súlade so zákonom.

Pokiaľ ide o hodnotenie výpovedí policajtov, odvolací súd nemá pochybnosť o tom, že vypovedali o udalosti tak, ako to zaznamenali svojimi vnemami, ich výpovede sú zhodné v tom, že videli vozidlo žalobcu vysunúť sa z kolóny aut a prejsť cez vodorovné značenie V1 na električkové koľaje s tým, že vozidlo plynule pokračovalo v jazde až ku križovatke bez toho, aby sa vodič snažil zaradiť naspäť do jazdného pruhu. Poznamenali, že vozidlo v tom čase, ako sa vysunulo z rady stojacich aut nebolo v jazde ohrozované resp. obmedzované žiadnym iným vozidlom z pravej strany, ktoré by malo vchádzať od Bernolákovej ulice. Pri kontrole vodiča bol tento oboznámený so skutkom, ktorého sa dopustil rovnako aj s presným paragrafovaným znením priestupku. Obaja uviedli, že vodič si vinu priznal, no odmietol zaplatiť uloženú pokutu. Následne si priniesol mobilný telefón, na ktorý si začal nahrávať komunikáciu s príslušníkmi Policajného zboru s tým, že po celú dobu sa ich snažil vyprovokovať k nejakej reakcii, na ktorú by mohol reagovať sťažnosťou. Uviedli, že vodič bol vo vozidle sám. Ďalej sa dožadoval predloženia kamerového záznamu preukazujúceho jeho vinu, avšak príslušníci Policajného zboru zhodne uviedli, že ich vozidlo nie je takýmto zariadením vybavené.

Výpoveď príslušníka polície je dôkaz ako ktorýkoľvek iný, nemá ani väčšiu ani menšiu procesnú váhu, než ktorýkoľvek iný dôkaz. Ak je vykonaný riadnym procesným spôsobom - v súlade so zákonom a jeho obsah nie je v rozpore s inými tvrdeniami preukazujúcimi ako ku skutku došlo, nie je možné ho spochybňovať iba preto, že príslušník polície voči podozrivému z priestupku zakročuje ako prvý a je v zásade v jeho záujme usvedčiť priestupcu zo spáchania priestupku. Až v prípade, ak je inými dôkazmi preukázané neobjektívne a prípadne zaujaté tvrdenie príslušníka polície o ním dokumentovanom skutku, je potrebné v súlade so zákonom o priestupkoch a správnym poriadkom zadovážovať a vykonať ďalšie dôkazy.

V prerokúvanom prípade len výpoveď žalobcu stála proti výpovediam príslušníkov polície, ktoré v zásade neboli spochybnené. Odvolací súd nepovažoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní za dôvodné, naopak považoval ich predovšetkým za účelové v snahe zbaviť sa zodpovednosti za jeho protiprávne konanie, ktoré mal vychádzať z pripojeného spisového materiálu za spoľahlivo zistené.

Nie je pritom namieste požiadavka žalobcu na navrhovanie ďalších dôkazov o jeho vine, napríklad dôkazom pochádzajúcim z technického prostriedku (kamery, nahrávacieho, či iného záznamového zariadenia), pretože ak niet pochybností o akomkoľvek dôkaze, bez ohľadu na to, z akého zdroja pochádza a ak bol zadovážený a vykonaný zákonným spôsobom, nie je nutné k nemu priradovať ďalšie dôkazy. Iba v prípade pochybností je nevyhnutné zadovážovať ďalšie dôkazy na preukázanie skutkového stavu; v danom prípade však ani prvostupňový, ani odvolací súd o zistenom skutkovom stave pochybnosti nemal, preto nepovažovali za potrebné zadovážovať a vykonávať iné dôkazy.

Správne orgány a teda aj žalovaný správne vyhodnotili dôkazy a zistili, že žalobca sa svojím konaním dopustil priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. j) zákona o priestupkoch.

Odvolací súd má za to, že krajský súd dospel k správnym a nepochybným záverom o zákonnosti rozhodnutia žalovaného i jemu predchádzajúceho rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa.

Niet pochybností o tom, že okrem popierania viny, žalobca nepredložil dôkaz, ktorý by spochybňoval jeho vinu a ozrejmoval dôvod, pre ktorý by ho dvaja, pre neho neznámi príslušníci Policajného zboru usvedčovali zo spáchania protiprávneho konania.

Odvolací súd v zhode s ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody, konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Odvolací súd nepovažuje za logické tvrdenia žalobcu o tom, že by ho policajti postihli za jeho snahu zabrániť dopravnej nehode z dôvodu neohľaduplivej jazdy iného vozidla pripájajúceho sa z vedľajšej cesty.

Rovnako sa javí nelogické, že žalobca danú skutočnosť neuviedol hneď pri kontrole príslušníkmi Policajného zboru, teda bezprostredne po uskutočnení manévru na odvrátenie dopravnej nehody. Ak by príslušníci polície takto nedovolené zasahovali do práv žalobcu, vystavovali by sa riziku neúmerného postihu. Je preto logickejšie tvrdenie príslušníkov Policajného zboru, že žalobca porušil dopravné značenie.

Tak ako správne orgány i krajský súd a napokon i odvolací súd sa priklonili pri hodnotení dôkazov verzii príslušníkov polície, nakoľko správa o výsledku objasňovania založená na tvrdeniach príslušníkov polície je logická a má oporu v ďalších dôkazoch.

Odvolací súd z uvedených dôvodov nezistil pochybenie v preskúavanom rozhodnutí a považoval nielen zistenie skutkového stavu v priestupkovom konaní, ale i uloženie sankcie za priestupok vo výške pokuty 60 Eur za primeranú. Napadnuté rozhodnutie krajského súdu preto podľa § 219 O.s.p. potvrdil ako vecne správne.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 2 O.s.p. a § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p. tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal, pretože nemal úspech v odvolacom konaní a žalovaný nemá na ich náhradu zákonný nárok.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.